

Audiència. La pregària de Jesús a Getsemaní

“En la pregària hem de ser capaços de portar davant Déu els nostres cansaments, el sofriments de certes situacions, de certes jornades, el compromís quotidià de seguir-lo, de ser cristians”, ens diu Benet XVI en aquesta audiència.

04/03/2012

Benvolguts germans i germanes,

Avui vull parlar de la pregària de Jesús a Getsemaní, a l'Hort de les Oliveres. L'escenari de la narració evangèlica d'aquesta pregària és particularment significatiu. Jesús, després de l'Última Cena, es dirigeix a la muntanya de les Oliveres, mentre prega amb els seus deixebles. L'evangelista sant Marc narra: *«Després de cantar els salms, van sortir cap a la muntanya de les Oliveres»* (Mc 14, 26). Es fa probablement al·lusió al cant d'alguns Salms del *hallél* amb els quals es dona gràcies a Déu per l'alliberament del poble de l'esclavatge i es demana la seva ajuda davant les dificultats i amenaces sempre noves del present. El recorregut fins a Getsemaní és ple d'expressions de Jesús que fan sentir imminent el seu destí de mort i que anuncien la propera dispersió dels deixebles.

També aquella nit, en arribar a la finca de la muntanya de les Oliveres, Jesús es prepara per a la pregària personal. Però en aquesta ocasió passa quelcom nou: sembla que no vol quedar-se sol. Molts cops Jesús es retirava a un lloc apartat de la multitud i fins i tot dels deixebles, romanent «en llocs solitaris» (cf. *Mc* 1, 35) o pujant «a la muntanya», diu sant Marc (cf. *Mc* 6, 46). A Getsemaní, en canvi, convida Pere, Jaume i Joan a estar més a prop. Són els deixebles que havia cridat a ser amb ell a la muntanya de la Transfiguració (cf. *Mc* 9, 2-13). Aquesta proximitat dels tres durant la pregària a Getsemaní és significativa. També aquella nit Jesús pregarà *sol* al Pare, perquè la seva relació amb Ell és totalment única i singular: és la relació del Fill Unigènit. Encara més, es podria dir que, sobretot aquella nit, ningú no podia acostar-se realment al Fill, que es presenta al Pare en la seva identitat absolutament única,

exclusiva. Tanmateix, Jesús, fins i tot arribant sol al lloc on s'aturarà a pregar, vol que almenys tres deixebles no romanguin lluny, en una relació més estreta amb ell. Es tracta d'una proximitat espacial, una petició de solidaritat en el moment en què sent acostar-se la mort; però és sobretot una proximitat en la pregària, per a expressar, en certa manera, la sintonia amb Ell en el moment en què es disposa a complir plenament la voluntat del Pare; i és una invitació a tot deixeble a seguir-lo en el camí de la creu. L'evangelista sant Marc narra: «*Va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, i començà a sentir esglai i abatiment, i els digué: Sento a l'ànima una tristor de mort. Quedeu-vos aquí i vetlleu*» (Mc 14, 33-34).

Jesús, en la paraula que adreça als tres, s'expressa un cop més amb el llenguatge dels Salms: «Per què aquesta tristor, ànima meva?», una expressió del Salm 43 (cf. Sl 43,5). La

dura determinació «fins a la mort», després, fa referència a una situació viscuda per molts dels enviats de Déu en l'Antic Testament i expressada en la seva pregària. De fet, no poques vegades seguir la missió que els encomana significa trobar hostilitat, rebuig, persecució. Moisès sent de manera dramàtica la prova que pateix mentre guia el poble en el desert, i diu a Déu: *«Jo no puc portar tot sol la càrrega de tot aquest poble: és superior a les meves forces. Si m'has de tractar d'aquesta manera, més val que em facis morir.*

Concedeix-me aquest favor i no hauré de veure més la meva dissort» (Nm 11, 14-15). Tampoc és fàcil per al profeta Elies realitzar el servei a Déu i al seu poble. En el Primer Llibre dels Reis es narra: *«Ell continuà desert endins tota una jornada. Finalment es va asseure sota una ginestera solitària i demanava la mort amb aquestes paraules: Ja n'hi ha prou, Senyor!*

Pren-me la vida, que no sóc pas millor que els meus pares» (1 Re 19, 4).

Les paraules de Jesús als tres deixebles als quals va demanar d'ésser a prop seu durant la pregària a Getsemaní revelen en quina mesura experimenta por i angoixa en aquella *hora*, experimenta l'última soledat profunda precisament mentre s'està duent a terme el disseny de Déu. En aquesta por i angoixa de Jesús es recapitula tot l'horror de l'home davant la pròpia mort, la certesa de la seva inexorabilitat i la percepció del pes del mal que frega la nostra vida.

Després de la invitació adreçada als tres a restar i vetllar en pregària, Jesús sol s'adreça al Pare.

L'evangelista sant Marc narra que ell «s'avançà un tros enllà, es deixà caure a terra i pregava que, si era possible, s'allunyés d'ell aquella hora» (Mc 14, 35). Jesús cau de cara a terra: és una

posició de la pregària que expressa l'obediència a la voluntat del Pare, l'abandonar-se amb plena confiança a Ell. És un gest que es repeteix al començament de la celebració de la Passió, el Divendres Sant, així com en la professió monàstica i en les ordenacions diaconal, presbiteral i episcopal, per a expressar, en la pregària, també corporalment, l'abandó complet a Déu, la confiança en Ell. Després, Jesús demana al Pare que, si és possible, aparti d'Ell aquella hora. No és sols la por i l'angoixa de l'home davant la mort, sinó el desconcert del Fill de Déu que veu la terrible massa del mal que haurà de prendre sobre seu per a superar-lo, per a privar-lo de poder.

Benvolguts amics, també nosaltres, en la pregària hem de ser capaços de portar davant Déu els nostres cansaments, el sofriments de certes situacions, de certes jornades, el compromís quotidià de seguir-lo, de

ser cristians, així com el pes del mal que veiem en nosaltres i en el nostre entorn, perquè Ell ens doni esperança, ens faci sentir la seva proximitat, ens proporcioni una mica de llum en el camí de la vida.

Jesús continua la seva pregària: *«Abba, Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols»* (Mc 14, 36). En aquesta invocació hi ha tres passatges reveladors. Al començament tenim la duplicació del terme amb què Jesús s'adreça a Déu: *«Abbà! Pare!»* (Mc 14, 36a). Sabem bé que la paraula aramea *Abbà* és la que utilitzava el nen per a dirigir-se al seu *papà*, i, per tant, expressa la relació de Jesús amb Déu Pare, una relació de tendresa, d'afecte, de confiança, d'abandó. A la part central de la invocació hi ha el segon element: la consciència de l'omnipotència del Pare —*«tot t'és possible»*—, que introdueix una

petició en què, un cop més, apareix el drama de la voluntat humana de Jesús davant la mort i el mal: «*Aparta de mi aquesta copa*» Hi ha una tercera expressió de la pregària de Jesús, i és l'expressió decisiva, en què la voluntat humana s'adhereix plenament a la voluntat divina. En efecte, Jesús conclou dient amb força: «*Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols*» (Mc 14, 36c). En la unitat de la persona divina del Fill, la voluntat humana troba la seva realització plena en l'abandó total del jo en el tu del Pare, a qui anomena *Abbà*. Sant Màxim el Confessor afirma que des del moment de la creació de l'home i de la dona, la voluntat humana està orientada a la voluntat divina, i la voluntat humana és plenament lliure i troba la seva realització precisament en el sí a Déu. Per desgràcia, a causa del pecat, aquest sí a Déu s'ha transformat en oposició: Adam i Eva van pensar que el *no* a

Déu seria el cim de la llibertat, l'ésser plenament un mateix. Jesús, a la muntanya de les Oliveres, reconduïx la voluntat humana al sí ple a Déu; en Ell la voluntat natural està plenament integrada en l'orientació que li dóna la Persona divina. Jesús viu la seva existència segons el centre de la seva Persona: el seu ser Fill de Déu. La seva voluntat humana és atreta pel jo del Fill, que s'abandona totalment al Pare. D'aquesta manera, Jesús ens diu que l'ésser humà només assoleix la seva vertadera altura, només arriba a ésser *diví* conformant la seva voluntat a la voluntat divina; només sortint d'Ell mateix, només en el sí a Déu, es realitza el desig d'Adam, de tots nosaltres, el desig de ser completament lliures. És el que fa Jesús a Getsemaní: conformant la voluntat humana a la voluntat divina neix l'home autèntic, i nosaltres som redimits.

El Compendi del Catecisme de l'Església catòlica ensenya sintèticament: «La pregària de Jesús durant la seva agonia a l'hort de Getsemaní i les seves darreres paraules a la creu revelen la profunditat de la seva pregària filial: Jesús dóna compliment al pla d'amor del Pare, i pren damunt seu totes les angoixes de la humanitat, totes les peticions i les intercessions de la història de la salvació. Les presenta al Pare, que les acull i escolta, més enllà de qualsevol esperança, ressuscitant-lo d'entre els morts» (n. 543). Veritablement «en cap altre lloc de les Escriptures podem mirar tan profundament en el misteri interior de Jesús com en la pregària de la muntanya de les Oliveres» (*Jesús de Natzaret II*).

Estimats germans i germanes, cada dia en la pregària del parenostre demanem al Senyor: «*faci's la vostra voluntat així en la terra com es fa en*

el cel» (Mt 6, 10). És a dir, reconeixem que hi ha una voluntat de Déu respecte a nosaltres i per a nosaltres, una voluntat de Déu per a la nostra vida, que s'ha de convertir cada dia més en la referència del nostre voler i del nostre ser; reconeixem, a més, que és al *cel* on es fa la voluntat de Déu i que la *terra* només esdevé *cel*, lloc de la presència de l'amor, de la bondat, de la veritat, de la bellesa divina, si s'hi compleix la voluntat de Déu. En la pregària de Jesús al Pare, en aquella nit terrible i magnífica de Getsemaní, la *terra* es va convertir en *cel*; la *terra* de la seva voluntat humana, sacsejada per la por i per l'angoixa, va ser assumida per la seva voluntat divina, de manera que la voluntat de Déu es va complir a la terra. Això és important també en la nostra pregària: hem d'aprendre a abandonar-nos més a la Providència divina, demanar a Déu la força de sortir de nosaltres mateixos per a renovar-li el nostre *sí*, per a repetir-li

que «es faci la vostra voluntat», per a conformar la nostra voluntat a la seva. És una pregària que hem de fer cada dia, perquè no sempre és fàcil abandonar-se a la voluntat de Déu, repetir el sí de Jesús, el sí de Maria. Els relats evangèlics de Getsemaní mostren dolorosament que els tres deixebles, escollits per Jesús perquè estiguessin a prop seu, no van ser capaços de vetllar amb Ell, de compartir la seva pregària, la seva adhesió al Pare, i van ser vençuts per la son. Benvolguts amics, demanem al Senyor que siguem capaços de vetllar amb Ell en la pregària, de seguir la voluntat de Déu cada dia, fins i tot quan parla de creu, de viure una intimitat cada vegada més gran amb el Senyor, per a portar a aquesta *terra* una mica del *cel* de Déu.

Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/audiencia-la-
pregaria-de-jesus-a-getsemani/](https://opusdei.org/ca-es/article/audiencia-la-pregaria-de-jesus-a-getsemani/)
(23/02/2026)